

Jesús és el Senyor

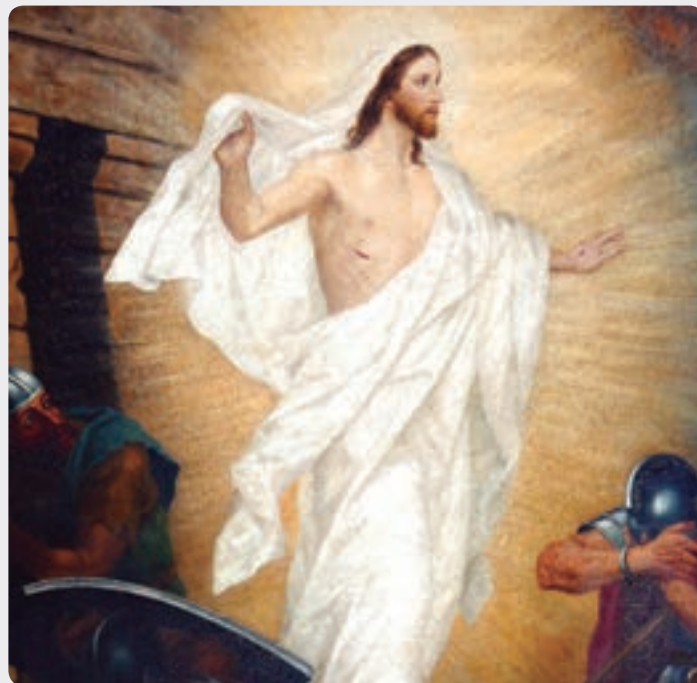
Romà Casanova, bisbe de Vic

Sant Pau en la carta als Romans escriu: *Si amb els llavis reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat* (10,9). La senyoria de Crist i la seva resurrecció van molt unides. De fet, el títol de «Senyor» començà a brollar de llavis dels deixebles i de les dones a partir de la resurrecció de Jesús. Maria Magdalena va córrer a dir als apòstols que havia vist el Senyor (cf. Jn 20,18). El primer anunci de la resurrecció fet pels deixebles va sonar d'aquesta manera: *Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó* (Lc 24,34). També és molt significatiu el que apareix en el relat de Jn 21, quan els deixebles toquen la riba del llac després que les xarxes s'omplissin per la paraula de Jesús i ell els convida a esmorzar: *Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor* (12).

En el NT, després dels noms de «Jesús» i de «Messies», el de «Senyor», és el que es fa servir més sovint

En els llibres del Nou Testament, després dels noms de «Jesús» i de «Messies», el de «Senyor», convertit en nom propi, és el que es fa servir més sovint; més encara, és el que quasi exclusivament s'aplica a ell: *Per a nosaltres només hi ha un sol Déu, el Pare [...], i només hi ha un Senyor, Jesucrist* (1Co 8,6). De la mateixa manera, el poble cristià li dona aquesta nominació: «nostre Senyor». Els primers cristians, en el context del poble d'Israel i de l'imperi romà, sabien que aquest títol de sobirania només s'usava per a parlar de Déu i el sentien en boca dels pagans per a referir-se als emperadors divinitzats; però ells tenien la certesa que solament al ressuscitat li pertocava aquest títol. En el terme «Senyor» referit a Jesús trobaven el

poder i la bondat, la majestat i la senzillesa, la sobirania i la proximitat que no veien en altres títols. Però, a més, podien dir: «és el meu Senyor i en ell trobo tota la raó de la meua existència». Literalment: *Cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix; mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor* (Rm 14,8).

Enmig de la nostra societat els cristians som cridats a proclamar, amb la paraula i amb la vida sencera, la senyoria de Crist. No hi ha altra sobirania per damunt de la seva. Fer aquesta afirmació, enmig d'un món on, cada vegada més, per la polarització, les ideologies, encobridores d'interessos egoistes, es volen imposar minant la llibertat, basada en la veritat i l'amor, constitueix un clam d'esperança per als cors cansats i afeixugats de tantes persones que no volen perdre l'autèntica humanitat. Aquesta consisteix a proclamar que Jesús és el Senyor.

